

V něčem jsme na tom s touhle partou podobně. Oni dlouho nehráli a já dlouho nepsal recenzi. Nejspíš toho v blízké budoucnosti odehrají mnohem víc, než já napíšu, ale nevádí, pojďme na to.

O rekordně dlouhé pauze mezi spolektivními deskami už byla mnohokrát řeč. U sourozenců je vyzozorované, že při víc než pětiletém odstupu mezi dětmi máme vlastně dva jedináčky. Proto jsem zkusil na druhou desku nahlížet jako na nový debut – však taky mezitím dorostla celá jedna posluchačská generace. Jako by si toho kapela byla vědoma, náležitě se představí, místo hitové vypalovačky (jak by velel komerční kánon pro úvodní píseň) poskytne předmluvu *Nalijme si vína*

Toto jsme („padesátka na krku“), tím jsme prošli („za sebou pár úprků / dvě tři ratolesti“), ještě je něco před námi („hledáme cestu jak ti drzí dobrodruzi“), ačkoliv každá cesta jednou skončí („přinesou nám účet života vypitého“). Takto nás berte, nečekejte žádné „forever young“.

Nápad s trojí barvou vína v úvodní písni jako by předznamenal, že na této desce půjde hlavně o barvy. Booklet jimi tak úplně nehýří, o to víc se skrývá v drážkách stříbrné placky. Z nástrojů, kterých muzikanti použili na dvě desítky, vynikají zejména dechy **Tondy Vidláka**. Je fakt mistrem svého řemesla, takovouhle parádu na nahrávkách obvykle obstarávají věhlasní hosté.

Blahopřeju

Sp

olektivu

, že Tonda udrželi ve kmenové sestavě. Při pozorném poslechu (v autě to asi nevynikne) odhalíte spoustu další drobnokresby, dokonce i na hustě pomalovaných plochách. Kapela se mazlila s každým detailem, ať už to jsou vyhrávky akustických kytar

Jardy Hnízdila

a

Martina Jančury

, nebo všelijaké zvuky perkusí

Renaty Švecové

, do toho zničehonic vyběhne melodie v baskytaře

Jirky Regáska

a je vám jasné, že si nahrávání Spolektiv skutečně (nebo neskutečně?) užíval. {desky 1423} V první polovině desky to v dobrém slova smyslu vypadá, jako kdyby kapela vyplenila sklad hudebně výtvarných potřeb a s nadšením použila tu oleje, tu akrylovky, tu pastely. Setkáváme se s rozličnými tvary a styly, prostě paráda. Někde bych ani nepoznal, že písnička je letitá (titulní

Dej mi tvar

), někde dvacetiletý odstup přece jen vycítit jde (

Jsem

po textové stránce a

Zloděj

po hudební).

Někde během *Doteků* ale jako by se vůz jedoucí do té doby proměnlivou krajinou zastavil na jednom místě a začal klubový koncert. Série sedmi písní až po předposlední

Lezeš mi na nervy

je náročnější na poslech, místo pouhého pozorování barev je potřeba se do kapely vcítit a možná i o písničkách něco vědět (smysl písně

Pro hraběnku M. N.

mi bez vysvětlení v bookletu poněkud unikal). Lidem nepozorným či nenaladěným na stejnou vlnu v této fázi hrozí, že se postupně začnou nudit. Asi chtělo z první poloviny ušetřit víc barev, tedy hlavně těch durových, případně do klenby druhé poloviny zasadit něco osvěžujícího. (Ano, velmi osvěžující je

Zima

, nádherně poetická slovem i tóny, jen zcela přirozeně patří na úplný konec a nikam jinam.) No ale což, zase je co objevovat při opakovaném poslechu, není potřeba dnešní klipovitě době vycházet tolik vstříc.

Texty písniček? Inu, hned na začátku jste slyšeli disclaimer, a nemůžete tedy čekat nic jiného než výpověď generace vyššího středního věku. Tudíž nepřekvapí, že většina textů má spíš hořkou chuť a dočkáme se různých výpovědí „On a Ona po dvaceti a víc letech“. Ačkoliv pocházejí od devíti různých textařů, názorově drží pohromadě a v podání Spolektivu znějí zcela autenticky. Přesto bych se přimlouval za trochu víc naděje, optimismu a nadhledu, vždyť ne každý vztah je nešťastný a vztahy nejsou všechno. (Pravda, zábavné písničky o zahrádkaření nebo rybaření umí psát možná jen Ivan Mládek.) A ještě jedna drobnost: z vlastní zkušenosti vím, že futrálové poklady jsou při obnově skupiny prvním zdroje k vytěžení, ovšem ne všechno vydrží zkoušku časem a je hodno dopracování.

Klobouk dolů, jak **Spolektiv** ožil. Žádné zombie, jak to tak někdy po oživení rozpadlé kapely bývá, žádný vlastní revival pro komunitu kamarádů, ale usazený hudební názor, podpořený z jedné strany nabranou životní moudrostí a z druhé stále plnou studnou nápadů. Album

Dej mi tvar

je nečekaně nosným mostem mezi kapelou tehdy a kapelou dnes. Teď už jen se odvážně bez nostalgie vydat dál a hledat cestu jak ti drží dobrodruzi. Snad vás, děvče a chlapci, to nejlepší v životě teprve čeká a promítne se i do písniček.

Spolektiv: Dej mi tvar. Celkový čas 50:55, vlastním nákladem 2016.